

Sygn. akt VIII U 2173/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – sekr. sąd. Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2017 roku w Lublinie

sprawy T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość renty

na skutek odwołania T. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 listopada 2015 roku numer (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala T. D. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od dnia 22 września 2015 roku na stałe.

Sygn. akt VIII U 2173/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 listopada 2015 roku, znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), odmówił T. D. prawa do przeliczenia renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wniosek ubezpieczonego o zmianę stopnia niezdolności do pracy spotkał się z odmowną decyzją, z uwagi na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 listopada 2011 roku, w którym ustalono, że T. D. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. (decyzja – k. 46 akt rentowych).

W odwołaniu od w/w decyzji T. D. nie zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, uznając je za niezgodne ze stanem faktycznym. (odwołanie – k. 2 akt sądowych)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 3-3v. akt sądowych)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 19 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 lutego 2014 roku, przyznał T. D. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 13 marca 2014 roku. (decyzja z dnia 19 marca 2014 roku – k. 33-34 akt rentowych)

T. D. w dniu 22 września 2015 roku złożył wniosek do Zakładu (...) Oddział w L. o zmianę prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, wobec zmiany stopnia niezdolności do pracy z częściowego na całkowitą niezdolność do pracy wynikającą z pogorszenia się stanu zdrowia. Wnioskodawca miał rozpoznaną (...) W ramach rozpoznania wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i w orzeczeniu z dnia 27 października 2015 roku uznał, że ubezpieczony jest nadal trwale częściowo niezdolny do pracy, jednocześnie wskazując, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, w tym dokumentacji dotyczącej leczenia chirurgicznego i ortopedycznego oraz badań dodatkowych z dnia 1 września 2015 roku. Wnioskodawca wniósł sprzeciw od orzeczenia, w wyniku którego, orzeczeniem z dnia 25 listopada 2015 roku Komisja Lekarska ZUS podzieliła ustalenia lekarza orzecznika z dnia 27 października 2015 roku w zakresie braku całkowitej niezdolności T. D. do pracy. Przedmiotowe orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji. (podanie z dnia 22 września 2015 roku – k. 39 akt rentowych, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 października 2015 roku – k. 43-43v akt rentowych, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 listopada 2015 roku – k. 43-43v akt rentowych, decyzja z dnia 27 listopada 2015 roku – k. 46 akt rentowych)

W ocenie biegłego kardiologa oraz specjalisty chirurgii naczyń, a także neurologa, wyrażonej w opinii datowanej na dzień 22 lutego 2016 roku, T. D. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od chwili zgłoszenia do ZUS. Schorzeniem w istotny sposób ograniczającym zdolność do pracy jest rozpoznana w 2013 roku (...) N. polega na epizodach (...). K. to nagła(...) Takie epizody u ubezpieczonego (...) Skuteczne leczenie zdiagnozowanego schorzenia nie jest znane. Powyższe powoduje całkowitą niezdolność ubezpieczonego do pracy, która z uwagi na brak możliwości skutecznego leczenia ma charakter trwały. (opinia z dnia 22 lutego 2016 roku – k. 10-11 akt sądowych).

Biegły gastrolog stwierdził, że (...) ubezpieczonego mają głównie charakter kliniczny. Nie (...). Tym samym uznał, że schorzenie przebiega z zaostrzeniami i wymaga okresowego leczenia, ale nie powoduje niezdolności do pracy. (opinia z dnia 28 czerwca 2016 roku – k. 27-28)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby, w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych z dnia 22 lutego 2016 roku oraz z dnia 28 czerwca 2016 roku. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie ubezpieczonego, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia i posiadanych kwalifikacji. W szczególności wbiegli w opinii z dnia 22 lutego 2016 roku kategorycznie stwierdzili u skarżącego trwałą całkowitą niezdolność do pracy, od chwili zgłoszenia do ZUS, tj. od 22 września 2015 roku, jako daty złożenia wniosku. Wnioski zawarte w powołanej opinii są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał, że opinia przedstawia wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99).

Mając na uwadze powyższą opinię z dnia 22 lutego 2016 roku oraz wyjaśnienie spornych okoliczności sprawy Sąd postanowił pominąć wniosek z opinii biegłego ortopedy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. D. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), dalej zwana również ustawą emerytalną, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie, z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, jednakże niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. (art. 13 ust 2 i 3 ustawy emerytalnej)

Zgodnie zaś z art. 107 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanej opinii biegłych z dnia 22 lutego 2016 roku, oraz treścią cytowanych przepisów, w tym art. 107, powołanej ustawy o emeryturach i rentach, Sąd Okręgowy ustalił T. D. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od dnia 22 września 2015 roku na stałe. Należy podkreślić, że schorzenie ubezpieczonego powodujące całkowitą niezdolność do pracy, z uwagi na brak możliwości skutecznego leczenia powoduje iż niezdolność ta ma charakter trwały.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.